

ទំនុកដំកើង ១២៧

អ្នកនិពន្ធ រហូ លេភីឡាវ

ទំនុកដំកើងនេះពិភាក្សាអំពីបញ្ហាសំខាន់បីជាមួយនឹងមនុស្សទាំងអស់គ្នា ការសង់ផ្ទះ សុវត្ថិភាព ហើយនិងការបង្កើតក្រុមគ្រួសារ។ សកម្មភាពនិងការចប់បញ្ហាមួយសម្រាប់មនុស្សភាគច្រើនទាក់ទងនឹងបញ្ហាទាំងបីនេះ។ គំនិតចំបងនៃទំនុកដំកើងនេះគឺថា យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់ប្រសិនបើគ្មានព្រះអម្ចាស់។ ទំនុកដំកើងនេះមិនមានសេចក្តីអធិស្ឋានឬការសរសើរតម្កើងណាទៅចំពោះព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាកណ្តុសភាសិតដែលមានការសង្កេតពិនិត្យលើសកម្មភាពជីវិតនិងការរស់នៅដោយកោតខ្លាចព្រះ។ ទំនុកដំកើងនេះព្រមានយើង ពីព្រោះថ្វីបើសាឡូម៉ូនជា «អ្នកនិពន្ធ» ក៏ដោយ ក៏នៅចុងបញ្ចប់ជីវិតរបស់គាត់ សាឡូម៉ូនមិនបានដើរតាមប្រាជ្ញានៃទំនុកដំកើងនេះទេ។ នគរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ (១ពង្សាវតារក្សត្រ ១១:១១...) ហើយអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់គឺជាការបដិសេធព្រះដែលមានមហន្តរាយមួយ (១ពង្សាវតារក្សត្រ ១១:១...)។

ផ្នែកទាំងពីរនៃទំនុកដំកើងនេះ (ខ. ១-២ និងខ. ៣-៥) ប្រកាសថា មានតែអ្វីដែលមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះដែលពិតជាខ្លាំង។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពាក្យថា «ផ្ទះ» មានអត្ថន័យពីរ (លំនៅ ឬក្រុមគ្រួសារ)។ ផ្នែកទីមួយនៃទំនុកដំកើងនិយាយអំពីលំនៅ ឯផ្នែកទីពីរនិយាយអំពីក្រុមគ្រួសារ។ នៅក្នុងភាសាហេព្រើរក៏មានភាពស្រដៀងគ្នាមួយរវាងផ្នែកទាំងពីរនៃទំនុកដំកើងនេះដោយសារតែភាពស្រដៀងគ្នារវាងពាក្យហេព្រើរសំរាប់ «អ្នកសង់» (ខ. ១) *bonim* និង «កូនចៅ» (ខ. ៣) *banim* ។ ផ្នែកទាំងពីរនៃទំនុកដំកើងនេះត្រូវបានពន្យល់បង្ហាញដោយកថាខ័ណ្ឌទីមួយនិងចុងក្រោយនៃលោកបុរាណ ១១ ដែលមនុស្សសាងសង់ប៉មបាបិលសំរាប់សិរីល្អនិងសន្តិសុខរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែត្រូវបានព្រះបំផ្លិចបំផ្លាញហើយកំចាត់កំចាយទៅ ប៉ុន្តែថេវ៉ាទទួលបានពីព្រះនូវកូនប្រុសម្នាក់ដែលតាមរយៈកូនប្រុសនេះព្រះបានប្រទានពរដល់ពិភពលោក។ សូមមើលនេហេមា ៦:១៥-៧:៥ សំរាប់រឿងមួយទៀតដែលសំដែងសេចក្តីពិតផ្សេងៗនៃទំនុកដំកើងនេះ។

ខ. ១ ខ. ១ និង ២ ពិភាក្សាអំពីសកម្មភាពពីរបស់មនុស្សគឺការសង់ផ្ទះនិងសុវត្ថិភាព។ ដោយសារសកម្មភាពនីមួយៗមានតែលទ្ធភាពពីរប៉ុណ្ណោះ គឺជាការធ្វើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬគឺជាការឥតប្រយោជន៍ ហើយគ្មានជម្រើសទីបីនោះទេ។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែលបង្ហាញអំពីសេចក្តីពិតរបស់ខ.១។ នៅពេលទីក្រុងផ្សេងៗត្រូវបានបំផ្លាញ នោះមិនមែនដោយព្រះពួកគេខ្លះពួកយាមល្អាតនោះទេ។ ទីក្រុងទាំងនោះត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះបានធ្លាក់មកលើពួកគេដោយសារតែការបះបោរប្រឆាំងរបស់ពួកគេចំពោះព្រះ។ សូម្បីតែពួកគេមានពួកយាមល្អាតច្រើនដែលធ្វើការល្អហើយមានពលទ័ពខ្លាំងពូកែ ក៏មិនអាចការពារពួកគេមិនឲ្យវិនាសបានដែរ ដូច្នេះពួកយាមល្អាតកំពុងឈរយាមជាឥតប្រយោជន៍។ យើងឃើញសេចក្តីពិតទូទៅដូចគ្នានេះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ការប៉ុនប៉ងរបស់សង្គមផ្សេងៗក្នុងការសាងសង់សន្តិភាពបន្តបរាជ័យដោយព្រះបើសិនព្រះអម្ចាស់មិនថែរក្សាពួកគេនោះទេ នោះការប៉ុនប៉ងទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកគេជាឥតប្រយោជន៍។

ខ. ២ នៅពេលសកម្មភាពរបស់មនុស្សមិនកំពុងជោគជ័យដូចជាយើងចង់បាន ប្រសិនបើវាមិននាំទៅកាន់ជីវិតដែលយើងចង់បានពេលខ្លះយើងគិតថាដំណោះស្រាយគឺត្រូវតែធ្វើការឲ្យខ្លាំងជាងនេះទៀត គឺត្រូវមានសកម្មភាពច្រើនបន្ថែមទៀត។ ខនេះបង្ហាញថាការធ្វើការខ្លាំងជាងនៅតែមិនមែនជាចំលើយដដែល វាគ្រាន់តែអាចធ្វើអ្នកកាន់នឿយហត់បន្ថែមទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ វាមិនកំពុងនិយាយថាការងាររបស់យើងនឹងបរាជ័យទាំងស្រុងនោះទេ មនុស្សពិតជាមានអាហារបរិភោគនិងផ្ទះសំបែង ប៉ុន្តែនេះមិននាំទៅដល់កន្លែងណាទេលើកលែងតែទៅដល់ជីវិតមួយដែលនឿយហត់ពីការងារ។ ការប្រើប្រាស់នៅក្នុងខ.១ ផ្ទះនិងទីក្រុងអាចមាននៅ ប៉ុន្តែសួរថាតើពួកវាមានតំលៃស្មើនឹងការប្រឹងប្រែងរបស់យើងដែរឬទេ?

ដ្បិតទ្រង់ប្រោសប្រទានឲ្យពួកស្នូនភ្នារបស់ទ្រង់បានដេកលក់សប្បាយ៖ ចាប់ពីចំនុចនេះទៅ ទំនុកដំកើងនេះផ្តល់នូវការផ្លាស់ប្តូរនៃ ភាពបរាជ័យរបស់យើង។ ការប្រោសប្រទានឲ្យបានដេកលក់មិនមែនជារូបភាពនៃការអនុញ្ញាតឲ្យយើងមានភាពខ្ជិលច្រអូសនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងដែលមានពរតាមរយៈការងារដោយអំណរ យើងក៏អាចមានសេចក្តីសំរាកដោយគ្មានកង្វល់ផងដែរ ពីព្រោះ យើងទុកចិត្តលើទ្រង់ហើយទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់។ ប្រយោគនេះក្នុងភាសាហេព្រើរពិបាកនឹងបកប្រែ ហើយអាចបកប្រែពីរយ៉ាង ដូច្នោះព្រះគម្ពីរ ខ្មែរវិសុទ្ធបកប្រែវាថា «ដ្បិតទ្រង់ប្រោសប្រទានឲ្យពួកស្នូនភ្នារបស់ទ្រង់បានដេកលក់សប្បាយ» ហើយគ.ខ.ប បកប្រែវាថា «ដ្បិតព្រះ អម្ចាស់ប្រទានអាហារដល់អ្នកអ្នកដែលព្រះអង្គស្រលាញ់ក្នុងពេលដែលគេកំពុងតែដេកលក់»។ សាស្ត្រាចារ្យព្រះគម្ពីរភាគច្រើនយល់ ស្របជាមួយនឹងការបកប្រែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរខ្មែរវិសុទ្ធ។ ខចាប់ផ្តើមមានឥរិយាបថពីរផ្ទុយនឹងព្រះ (ការពឹងផ្អែក និងឯករាជ្យភាព) ពួកវា មិនមែនជាឥរិយាបថពីរផ្ទុយនឹងការងារនោះទេ។ ដូច្នោះ ប្រសិនបើខនេះមិនមែនជាឥរិយាបថពីរផ្ទុយនឹងការងារ នោះវាមិនត្រូវនិយាយ ថាព្រះប្រទានពរដល់អស់អ្នកណាដែលទ្រង់ស្រលាញ់ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដេកលក់ជាជាងបានធ្វើការងារនោះឡើយ។

ខ. ៣-៥ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថាព្រះ «បើកផ្ទៃ» ឬ «បិទ» ផ្ទៃ (លោកុប្បត្តិ ២៩:៣១, ៣០:២)។ កូនចៅមិនមែនជាការសំរេចបានរបស់ យើងនោះទេ តែជាអំណោយទានដែលមកពីទ្រង់វិញ (ខ. ៣)។ មនុស្សនៅសម័យនោះអាចយល់រូបភាពនៅក្នុងខ.៤ បានយ៉ាងងាយ ស្រួល។ កូនប្រុសម្នាក់ដែលឪពុកម្តាយវ័យក្មេងផ្តល់កំណើតនឹងបានខ្លាំងនៅពេលដែលឪពុកម្តាយមានវ័យកាន់តែចាស់និងកាន់តែខ្សោ យ។ កូនប្រុសនោះអាចការពារក្រុមគ្រួសារដូចជាព្រួញនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកចំបាំង។ ករណីផ្សេងៗដែលទាមទារការវិនិច្ឆ័យអាចត្រូវគេនាំ មកឯទ្វារក្រុង ប៉ុន្តែក្រុមគ្រួសារមួយដែលខ្លាំងនឹងមិនចាញ់ពួកខ្មាំងសត្រូវដែលអយុត្តិធម៌នោះទេ។

ការអនុវត្ត

ទំនុកដំកើងនេះផ្តល់ឲ្យនូវប្រាជ្ញាសំរាប់សកម្មភាពជីវិតរបស់យើង។ យើងត្រូវតែធ្វើការងារនិងរីករាយនឹងព្រះពរដែលព្រះប្រទានឲ្យ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងធ្វើការងារ យើងត្រូវតែដឹងថាយើងពឹងផ្អែកលើព្រះទាំងស្រុង។ ការដឹងនេះមានឥទ្ធិពលក្នុងរបៀបពីរ គឺប្រសិនបើ គ្មានទ្រង់ នោះការងាររបស់យើងនឹងជាឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើមានទ្រង់ នោះយើងទទួលបាននូវសេចក្តីសំរាកហើយមិនចាំបាច់ថប់ បារម្ភនោះឡើយ។ ប្រាជ្ញានៅទីនេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀននៅក្នុងម៉ាថាយ ៦:១៩-៣៤។

Bibliography

Carson, D.A., R. T. France, J. A. Motyer & G. J. Wenham, Ed. (1994), *New Bible commentary: 21st century edition*, (4th ed.) Leicester, England; Downers Grove, IL: Inter-Varsity Press.
 Henry, M. (1994), *Matthew Henry's commentary on the whole Bible: Complete and unabridged in one volume*, Peabody: Hendrickson.
 Keil, C. F., & Delitzsch, F. (1996). *Vol. 5: Commentary on the Old Testament* . Peabody, MA: Hendrickson.
 Kidner, D. (1975). *Vol. 16: Psalms 73–150: An Introduction and Commentary*. Tyndale Old Testament Commentaries (465–467). Nottingham, England: Inter-Varsity Press.
 Wilcock, M. (2001), *The Message of Psalms 73-150*. The Bible Speaks Today Commentaries. Leicester, England: Inter-Varsity Press.

